

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.230/2022/6-III.

A Fővárosi Ítéltábla a jogi képviselő1 ügyvéd (Cím12.) által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek, a jogi képviselő2 ügyvéd (cím15.) által képviselt Alperes1 (Cím1.) alperes ellen felelősség megállapítása iránt folyamatban lévő perében a Budapest Környéki Törvényszék 2022. május 26-án meghozott 8.G.40.187/2020/77. számú ítélete ellen az alperes 78. sorszámu fellebbezése folytán 2022. szeptember 28-án megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 18.000 (tizennyolcezer) forint másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint adós4 adós1 „felszámolás alatt” vezető tisztségviselője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezáltal a társasági vagyron 358.096.000 forint mértékben csökkent. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 66.000 forint perköltséget.

[2] Ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy adós4 adós2 adós társaságot a cégnyilvántartásba 1995. november 28. napján jegyezték be. Az alperes az alakulástól volt az adós önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselője. Az adós 2015. december 2. napjától felszámolás alatt állt, a cégbíróság 2020. február 11. napjával törölte a cégnyilvántartásból.

[3] Az adós a 2013. évi mérlege szerint 2013. január 1. napján 358.098.000 forint értékű eszközállománnyal rendelkezett, mely év végére 2.000 forintra csökkent. Az adós 2013. január 1. napján az eszközállományán belül 7.261.000 forint értékű tárgyi eszközzel, és 350.837.000 forint forgóeszközzel rendelkezett, mely 149.061.000 forint értékű készletből, 201.773.000 forint követelésből, 2.000 forint pénzeszközből állt. Emellett az adós 262.372.000 forint kötelezettséggel rendelkezett, mely 235.777.000 forint rövid lejáratú, és 26.595.000 forint hosszú lejáratú kötelezettségből állt. A 2013. évi mérleg kiegészítő melléklete szerint a likviditási ráta értéke 0,00, az adós fizetőképessége kívánni valót hagy maga után, az előző évihez képest romlott a fizetőképessége. 2013. évben 65.000.000 forint összegű tárgyi eszköz értékesítés történt és 12.588.000 forint egyéb bevétel keletkezett, összesen 77.588.000 forint. Emellett 149.062.000 forint összegű selejtezés történt, 61.012.000 forint értékvesztés is elszámolásra került, egyéb ráfordításokkal kapcsolatos költségként összesen 220.900.000 forint került feltüntetésre.

A 2014. évi mérleg szerint az adós 2014. január 1. napján 2.000 forint pénzeszközzel, december 31-én 3.000 forint pénzeszközzel rendelkezett. A 2015. évi mérleg szerint 2015. december 1. napjára az adós forgóeszközeinek értéke 19.000 forintra növekedett.

[4] A felperes baleseti kártérítés megfizetése iránti keresetet terjesztett elő az adós ellen.

A Pest Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2005. április 27-én kelt 8.Mf.25.211/2004/5. számú közbenső ítéletével a Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 3.M.4/2003. számú közbenső ítéletét részben megváltoztatta és az adós teljes kártérítési felelősségét megállapította.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 7.M.1223/2012/5. számú, 2013. január 21-én kelt ítéletével kötelezte az adóst, hogy fizessen meg a felperesnek 2004. április 4. és 2009. július 31. közötti időre 971.865 forint nettó keresetvesztéségi járadékot és ennek 697.245 forint kamatát, továbbá nem vagyoni kártérítés címén 17.000.000 forintot.

A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 8.Mf.21.277/2013/3. számú, 2013. november 11-én kelt ítéletével a 7.M.1223/2012/5. számú ítéletet részben megváltoztatta. Az adós társaságot keresetvesztés címén terhelő tőkeösszeget 1.264.885 forintra, annak kamatát 939.177 forintra felemelte. Kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek étkezési hozzájárulás címén 18.200 forintot. Az adóst terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét 1.008.000 forintról 900.000 forintra leszállította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[5] Az adós 2013. január 21. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt.

[6] A felperes az adós hitelezője. Hitelezői igényét az adós felszámolója 19.422.262 forint összegben vette nyilvántartásba. A felszámolási eljárásban összesen 27.621.145 forint hitelezői igényt jelentettek be.

[7] Az adós a 2013. évi mérlegét 2014. december 17. napján készítette el, így a 2013. évi mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének késedelmesen, nem megfelelően tett eleget.

[8] Az adós, mint eladó és a egyéb érdekelt mint vevő között az adós tulajdonát képező címl6 helyrajzi szám alatti ingatlanok tekintetében 2012. július 20-án adásvételi szerződés jött létre, melyben az ingatlanok vételárát 180 millió forint + áfa összegben határozták meg azzal, hogy a vevő 30 millió forintot az adós bankszámlájára utal, az ingatlanokat terhelő zálogjogok és keretbiztosítéki jelzálogjogok törlése érdekében. A fennmaradó 150 millió forintot az ingatlanokat terhelő, a bank javára bejegyzett jelzálogjogok törlése érdekében a vevő, illetve vevő részére igényelt hitelfolyósító bank1 által a bank részére utalja. Az adásvételi szerződést kétszer is módosították. A 2013. január 23-i II. számú módosítása szerint a vevő a módosításig 53.660.977 forint vételárát már megfizetett az adós részére.

[9] A felperes a 2019. december 2-án benyújtott, később pontosított keresetében elsődlegesen azt kérte, a bíróság állapítsa meg a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdés első fordulata alapján, hogy az alperes, mint az adós ügyvezetője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal az adós vagyona 358.096.000 forint összeggel csökkent.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjaként 2013. január 21. napját jelölte meg. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ekkor hozta meg a 4.M.1223/2012/5. számú ítéletét, melyben 17.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és további összegeket ítelt meg a felperes részére. Ekkor már az adósnak nem volt megfelelő likvid vagyona arra, hogy ezt a követelést kielégítthesse. Az elsőfokú marasztaló ítélet 2013. november 11-én emelkedett jogerőre. Az adós önként nem teljesített, végrehajtási eljárást indított ellene, azonban lefoglalható vagyon hiányában az eredménytelen maradt. A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes már 2005 áprilisában tudta, hogy a 2001. november 21-én bekövetkezett balesetből eredően adóst 100%-os kártérítési fizetési kötelezettség terheli, a teljes kártérítési felelősséget megállapító jogerős ítélet alapján. 2005 óta fel sem merülhetett, hogy a társaságnak nem lesz fizetési kötelezettsége.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő jogsértő alperesi magatartásként arra hivatkozott, hogy az adós vagyonát 2013. január 1. napján képező 358.098.000 forint értékű eszközből 358.096.000 forintot elidegenített, ezzel az adós vagyonát jogsértő magatartásával csökkentette. A 2013. évi mérlegből megállapítható, hogy

az adós 358.098.000 forint év elején fennálló eszközállományát az alperes 2013. év végére 2.000 forintra csökkentette, azaz 358.096.000 forinttal csökkentette a vagyont.

A másodlagos kereseti kérelmében kérte, a bíróság állapítsa meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulója alapján, hogy az alperes, mint az adós ügyvezetője ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és magatartásával a hitelezői követelések kielégítését 27.621.145 forint összegben megghiúsította.

E körben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő jogsértő alperesi magatartásként arra hivatkozott, hogy az adósi 2013. évi mérlegben 2013. január 1. napján az adós vagyont képező 358.098.000 forint eszközállományból 358.096.000 forint eszközállományt elidegenített, valamint ezen belül a 201.774.000 forint összegű követelést nem hajtotta be, és ezzel okozati összefüggésben a hitelezői igények kielégítését megghiúsította.

Az alperes magatartásából eredően 2013. évben 358.096.000 forint értékű eszközállomány eltűnt, a saját tőke -56.000.000 forintra csökkent, ami azt jelentette, hogy a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította az alperes. A hitelezők, köztük felperes kielégítési alapja teljes mértékben eltűnt.

[10] Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak fennállására. Előadta, hogy az alperes az adós 2012., 2013. és 2014. évi mérlegének letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 4. és 153. §-ának előírásai szerint tett eleget. A mérleg fordulónapját követő ötödik hónap végéig a mérleget nem helyezte letétbe, nem tette közzé, csak később került arra sor. Ezzel az alperes, mint az adós vezetője neki felróhatóan, nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

[11] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelmének az elutasítását kérte.

[12] Nem vitatta azt a felperesi állítást, hogy az adós 2012., 2013. és 2014. évi mérlege letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem a jogszabályban meghatározott határidőn belül, hanem késve tett eleget. Azonban álláspontja szerint a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak nem állnak fenn, mivel jelen perben a felszámolási kérelem bíróságra történő beérkezésének időpontjában hatályos Cstv. rendelkezéseit kell alkalmazni.

Vitatta a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját. Emellett állította azt is, hogy 2013. január 21. napjától már nem volt az adósnak vagyona, csak tartozásai. Az adós 358.096.000 forint összegű eszközét nem idegenítette el. Előadta, a 2013. évi mérlegben év elején szereplő 7.261.000 forintos tárgyi eszközt 1.332.000 forintért tudta

csak értékesíteni, a kettő különbözetét értékvesztésként kellett leírni. A 149.061.000 forint összegű készlet fiktív tétel volt a könyvelésben, ez nem volt valós tétel, csak a könyvelő könyvelte le oda. A 149.061.000 forint összeg csak a könyvekben szerepelt, értékkel a valóságban nem bírt, ezért ki kellett vezetni és le kellett írni azt az adós könyveiből. A 201.774.000 forint összegű követelés két részből állt. Egy 61.000.000 forintos régi hitelezőkkel szembeni követelésből, amely körében az adósnak 100%-os értékvesztést kellett leírnia, mivel az nem volt behajtható, a 140.762.000 forintos követelés pedig élő követelés volt, amely a egyéb érdekelt5-vel szemben állt fenn.

A fentebb hivatkozott ingatlan eladásból származó vételárat a hitelezői érdekeknek megfelelően az adós zálogjoggal biztosított tartozásainak a visszafizetésére és a hitelezőkkel szemben fennálló egyéb tartozások (NAV és egyéb beszállítói tartozások) megfizetésére fordította.

Kérte, a bíróság vegye figyelembe, hogy az alperes a tények alátámasztásához szükséges valamennyi dokumentumot a törvényi kötelezettségének eleget téve átadta a felszámoló részére, így azok a rendelkezésre nem állnak.

Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (4) bekezdésében foglaltakra is. Előadta, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós pénzügyi helyzetében indokolatlan üzleti kockázatot nem vállalt, az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői követelések csökkentése, kielégítése érdekében.

[13] A törvényszék a felperes elsődleges keresetét megalapozottnak találta.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás értelmezése kapcsán kifejtette, a felelősen gazdálkodó üzletembertől elvárható, hogy a céget a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjától kezdve úgy működtesse, hogy ne veszélyeztesse a hitelezők esélyeit a követeléseik behajtására. A vezetőnek arra kell törekednie, hogy a hitelezők a követeléseikhez hozzájussanak.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás azoknak a jogilag jelentős tényeknek az összefoglalása, amelyek fennállása a tényálláshoz fűzött joghatást kiváltja. Elemei a következők: a hitelező vagy a felszámoló által, a felszámolási eljárás ideje alatt indított kereset, amelyet azok ellen kell megindítani, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, és akik a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a társasági vagy a keresetben meghatározott mértékben csökkent vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

[14] Felhívta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdését, mely szerint amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe

helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

Kiemelte, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 237. §-án alapuló anyagi pervezetési kötelezettsége körében a perfelvételi tárgyaláson tájékoztatta a feleket a bizonyítandó tényekről. Hivatkozott a Pp. 266. § (1) bekezdésére, 265. § (1) bekezdésére, 279. § (1) bekezdésére, továbbá az Sztv. 153. § (1) bekezdésére, mely szerint az éves beszámolót az adott üzleti év mérlegfordulónapját követő ötödik hónap utolsó napjáig kell letétbe helyezni. Míg az Sztv. 4. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés szerinti beszámolónak megbízható és valós összképet kell adnia a gazdálkodó vagyronáról, annak összetételéről (eszközeiről és forrásairól), pénzügyi helyzetéről és tevékenysége eredményéről.

Rögzítette, a felperes hivatkozott arra, hogy az alperes a 2012., 2013. és 2014. évi mérlegek letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem az Sztv. 4. §-a és 153. §-a szerint, az előírt határidőben tett eleget. A bíróság felhívására az alperes nem vitatta a 2012-2014. évi mérlegek letétbehelyezése és közzététele késedelmét.

A bíróság azonban a Pp. 266. § (1) bekezdésére is figyelemmel az alperes beismerését csak a 2013. évi mérleg tekintetében vette figyelembe, mint bizonyítás nélkül megállapítható tény, mivel ezt a felperesi állítást maga a 2013. évi mérleg is alátámasztja. Azon látható, hogy a mérleg és annak kiegészítő melléklete 2014. december 17. napján készült el, így az elkészültét megelőzően nem is helyezhette azt letétbe és nem is tehette azt közzé az alperes 2014. május 31-ig. Ugyan a felperes állítását a 2012. évi és 2014. évi mérleg késedelmes letétbehelyezésére az alperes nem vitatta, azonban e tények körében a bíróságnak kételye merült fel. A 2012. évi mérleg elkészítésének időpontja, letétbehelyezésének és közzétételének időpontja nem állapítható meg, a mérleget a felperes nem csatolta, míg a 2014. évi mérleg 2015. február 28. napján készült el, azonban letétbehelyezésének és közzétételének időpontja nem állapítható meg a csatolt okiratok alapján.

A törvényszék kifejtette, az alperes a 2013. évi mérleget nem az Sztv. 153. §-a szerinti határidőben helyezte letétbe, azzal elkésett, így a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének az a fordulata, hogy a vezető „nem megfelelően” tett eleget az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, megvalósult. Az alperes e magatartásának következménye a bizonyítási teher átfordulása, vagyis az alperesnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztsége időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Mindaddig, amíg e tényeket az alperes nem bizonyítja, ezek ellenkezőjét kell bizonyított ténynek tekinteni, nevezetesen, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a vezetői tisztsége időtartama alatt, és az alperes a feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket nem vette figyelembe.

[15] A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése után megállapította, hogy az adós 2013. január 21. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető

helyzetben volt. Ezt követően az alperes az ügyvezetési feladatait a társaság hitelezői érdekeinek figyelembevételével volt köteles ellátni.

[16] Rögzítette, az alperes tanúk meghallgatását kérte annak alátámasztására, hogy a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette.

tanú4, az adós felszámolóbiztos az adós 2013. évi vagyoni helyzetére nyilatkozatot nem tudott tenni, de azt hangsúlyozta, hogy a felszámolási eljárás során az alperes végig együttműködött a felszámolóval. Arra nem emlékezett, hogy az adós 2013. évi mérlegét vizsgálta-e a felszámolás során. Az adós 2013. évi vagyonáról, vagyonának alakulásáról vallomást nem tudott tenni.

tanú3, az adós 2013., 2014. és 2015. évi könyvelője nem tudta, hogy a 2013. évi mérlegben szereplő 149.061.000 forintos készletérték pontosan mit takart. Vallotta, hogy a készletérték körében az alperes úgy nyilatkozott, hogy ilyen készlet nincs, nem is volt, ezért került 2013. év végére 0 forintban meghatározásra a mérlegben. A 201.774.000 forintos adósi követeléseknél értékvesztést kellett leírni, de az adós a követelés érvényesítése végett nem lépett semmit, ezért lett a követelés értéke 0 forintban meghatározva 2013. év végén. A követelések értékvesztésénél az alperes nyilatkozatát vette figyelembe, mely szerint ezek a követelések biztosan nem fognak megtérülni. A 7.261.000 forint összegű tárgyi eszköz állományról is csak annyit tudott, hogy az alperes azt a tájékoztatást adta a részére, hogy ez leselejtezésre került. Tanúvallomása azt az alperesi állítást nem támasztotta alá, hogy a mérlegben fiktív tételek kerültek-e lekönyvelésre, hiszen a könyvelést az alperes által adott adatok alapján végezte, az adósi könyvelési alapidokumentumok és az alperes nyilatkozatai alapján.

A törvényszék kiemelte, a tanúvallomások és az a körülmény, hogy az alperes a felszámolóval együttműködött, nem támasztja alá, hogy a 2013. január 21. napjától bekövetkezett fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettől kezdődően a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette. Sőt maga nyilatkozta azt a személyes meghallgatásán, hogy 2013. január 21. napjától nem tett semmit, mint vezető tisztségviselő.

[17] Az alperes állította azt is, hogy 2013. január 21. napján az adósnak vagyona nem volt. Ezt az állítását a csatolt okiratok, a meghallgatott tanúk vallomása nem támasztotta alá. A törvényszék e körben, a bizonyítékok egybevetése alapján azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy az adósnak 2013. január 21. napján vagyona nem volt, így a bizonyítottság hiányát az alperes terhére értékelte.

Rámutatott arra is, hogy a 2013. évi mérleg szerint év elején az adós 358.098.000 forint értékű eszközállománnyal rendelkezett, mely év végére 2.000 forintra csökkent, az adós vagyona így 2013. év végére 358.096.000 forinttal csökkent. Az alperes a vagyonsökkenésre magyarázatot nem tudott adni. A 2013. év elején fennálló adósi vagyont a 2013. évi mérleg hitelt érdemlően alátámasztja, hiszen a mérlegnek az adós vagyonáról megbízható és valós összképet kell adnia (Sztv. 4. § (2) bekezdés), sőt a mérleget az alperes letétbe helyezte és közzé is tette.

Az alperes nem bizonyította azt az állítását, hogy a 2013. évi mérlegben szereplő 7.261.000 forint értékű tárgyi eszközt 1.332.000 forintért tudta csak értékesíteni és a különbözetet értékvesztésként kellett az adós vagyonából leírnia. Azt sem tudta megjelölni, hogy a tárgyi eszközök miből álltak, azokat az adós mikor értékesítette. Ezt tanú3 tanúvallomása sem támasztotta alá. Az alperes személyes meghallgatása során nem is emlékezett ilyen ügyletre.

Azt az állítását sem bizonyította, hogy az adós vagyonát 2013. január 1. napján képező 149.061.000 forint összegű készletállomány fiktív tétel volt, nem volt az adós vagyonának a része. Ezen alperesi állítást az alperes személyes előadása cáfolta, amikor előadta, hogy az adós gazdasági társaságnál fiktív tételeket soha nem könyvelt le. tanú3 könyvelő sem tudta, hogy a készletállomány pontosan mit takart, az ügyvezető utasítása alapján könyvelt.

Nem bizonyította azt az állítását sem, hogy a 2013. évi mérlegben szereplő 201.774.000 forint összegű követelésen belül a 61 millió forintos követelés nem volt behajtható, a körben 100%-os értékvesztést kellett leírnia az adósnak, valamint a fennmaradó 140.762.000 forint összegű követelés elszámolását sem. Nem tudta előadni, hogy a követelések pontosan kivel, mekkora összegben, mikortól álltak fenn, és miért nem voltak behajthatóak. tanú3 tanú vallomása csupán azt támasztja alá, hogy az alperes utasítása alapján kellett e követeléseknél értékvesztést leírni, azok régiak voltak, de ennél pontosabban nem határozta meg. A tanú azt is előadta, hogy a 2014. évi főkönyvi kivonatban megjelenik 67.611.871 forint követelés, mely értékvesztését 2014. december 31-én írta le az adós a főkönyvi kivonat 312. sora szerint. Az, hogy az értékvesztés pontosan miért került leírásra, nem állapítható meg, ahogyan az sem, hogy a főkönyvi kivonatban a követelés miért szerepelt.

A törvényszék kiemelte, a 2014. évi főkönyvi kartonból az látható, hogy az adósnak a egyéb érdekelt2-vel szemben állt fenn 34.056.559 forint követelése, mely megegyezett a egyéb érdekelt2 „f.a.” felszámolója tájékoztatásával. Azonban a felszámoló tájékoztatásából az is megállapítható, hogy a felszámolás jogerős befejezését követően a egyéb érdekelt3 hitelezőjének módjában állt, hogy az államtól kérje a felszámolás keretében meg nem térült követelése megtérítését. Nem merült fel adat arra, hogy az alperes e követelés érvényesítése végett intézkedett. A 2014. évi főkönyvi karton adatai alapján az adósnak a egyéb érdekelt4-vel szemben állt fenn 512.500 forint követelése, mely a egyéb érdekelt4 „f.a.” felszámolójának tájékoztatása alapján az adós részére megtérült. Ez a megtérülés azonban a rendelkezésre álló iratokból nem állapítható meg, csupán az, hogy a egyéb érdekelt4 követelésére is értékvesztést számolt el, holott az – a felszámoló tájékoztatása alapján – teljes egészében megtérült. A főkönyvi kivonatban megjelenő többi követelés értékvesztésének oka sem állapítható meg.

[18] A törvényszék hangsúlyozta, az a magatartás nem lehet a hitelezői érdekeknek megfelelő, hogy az alperes az adós követeléseit nem próbálja meg behajtani, erre intézkedéseket sem tesz, és a követelés „előregedésével” azt értékvesztésként – utasítva a könyvelőjét – az adós vagyonából leírja. Az alperesnek felróhatóként értékelte azt, hogy az adós 2013. évi mérlegében a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzetben meglévő 358.096.000 forint eszközállományával elszámolni nem tudott, a vagyon 2013. év végére eltűnt.

A törvényszék a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése alapján, a Pp. 279. § (1) bekezdésére hivatkozással megállapította, az alperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekét is figyelembe vette, így a bizonyítottság hiányát a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperes terhére értékelte. Megállapította azt is, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően olyan magatartást tanúsított, amely a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szerinti mentesülését alátámasztotta volna, a bizonyítottság hiányát az alperes terhére értékelte.

[19] Arra is utalt, hogy amennyiben az alperessel szemben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak nem állnának fenn, úgy a fentiekben kifejtettek alapján a felperes abban az esetben is bizonyította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulátában foglaltakat, a vezető felelősségének megállapításához szükséges valamennyi feltételt. Bizonyította ugyanis, hogy az alperes az adós eszközállományával elszámolni nem tud, az adós társaságnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően vagyonszökkenést idézett elő, mely csökkenés megegyezik a 2013. évi mérleg eszközállományának csökkenésével, azaz annak 358.096.000 forintos értékével.

[20] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, és a felperes perkieltségben marasztalását kérte.

[21] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerint az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelésének felülbírálatát, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés levonását, a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntése felülmérlegelését kérte.

[22] Fellebbezésének indokolásában előadta, a törvényszék a megállapított tényekből helytelen jogi következtetést vont le akkor, amikor megállapította, hogy a 2013. évi mérleg késedelmes letétbe helyezése megalapozza a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének azon fordulátát, miszerint a vezető nem megfelelően tett eleget az adós éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.141/2021/6. számú, a Debreceni Ítéltábla Gf.30.181/2018/4. számú és Gf.30.375/2015/5. számú ítéletére.

Kifejtette, a hivatkozott ítéletek alapján a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott kötelezettségek törvényi határidőn túli, késedelmes teljesítése nem alapozza meg a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti mulasztást. Ennek analógiájára az Sztv. 153. § (1) bekezdése szerinti beszámoló letétbe helyezési kötelezettség törvényi határidőn túli, késedelmes teljesítése esetén sem állapítható meg, hogy alperes nem megfelelően tett eleget a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt bizonyítási teher megfordulása azt a célt szolgálja, hogy amennyiben a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség teljesítése, valamint az iratok felszámoló részére való átadása meghiúsul, és ennek következtében a felperes nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa a vagyon sorsának alakulását, úgy az a vezető tisztségviselőt terhelje. Ez az okfejtés megjelenik a Kúria Gfv.30.188/2020/4. számú ítéletében is.

Az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem megfelelő teljesítése a számviteli szabályoknak meg nem felelő beszámoló letétbe helyezését és közzétételét jelenti. A nemteljesítés mellett ezen esetben kerülhet a felperes abba a helyzetbe, hogy a gazdálkodó szervezet vagyona sorsának alakulására nem tud tényállítást tenni, illetve nem tudja azt alátámasztani a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránti perben.

A 2013. évi beszámoló 2014. december 17. napját követő letétbe helyezése és közzététele nem zárta el felperest attól, hogy tárgyi, 2019. év végén indult eljárásban az adós vagyonának alakulását bizonyítékokkal alátámasztottan elő tudja adni.

Fentiek alapján a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt, bizonyítási teher megfordulására irányuló szabály alkalmazása mellőzendő, így nem alperes bizonyítási terhe az, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[23] Hivatkozott arra, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint a bizonyítási teher kizárólag a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, valamint a hitelezői érdekek figyelembevétele vonatkozásában fordul meg. Továbbra is a felperesnek kell bizonyítania azt, hogy a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó vezetői magatartással okozati összefüggésben következett be a vagyonsökkenés. Amennyiben a vezető felelősségének megállapítását amiatt kéri a felperes, mert a vezető tisztségviselő magatartásával okozati összefüggésben az adós vagyonában csökkenés következett be, meg kell jelölnie a felelősséget megalapozó magatartást és az azzal okozati összefüggésben álló következményt is, tehát az általa állított vagyonsökkenés mértékét.

A felperesnek kell konkrét tényállítást tennie azon vezetői magatartásra, mellyel okozati összefüggésben a cég vagyona csökkent. Felperes e körben az eszközállomány elidegenítését jelölte meg. Tévesen hivatkozott arra a bíróság, hogy alperes az eszközállománnyal nem tudott elszámolni, tekintettel arra, hogy ez nem alperes bizonyítási terhe. Alperesnek a bizonyítási teher megfordulása esetén is csak azt kell bizonyítania, hogy eljárása során a hitelezői érdekeket figyelembe vette. A konkrét vezetői tevékenység megjelölése és annak vagyonsökkenéssel fennálló oksági kapcsolatának bizonyítása felperes érdekkörében áll. Az eljárás során azonban fentieket a felperes nem támasztotta alá.

[24] Arra is hivatkozott, hogy felperesnek nincs keresetösségi joga a Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontjában meghatározott hitelezői minőség hiányában. Előadta, a felperes adóssal szemben fennálló követelése a 2013. november 11. napján jogerőre emelkedett ítéleten alapul. A munkajogi igények három év alatt évülnek el. A 15 napos teljesítési határidő 2013. november 26-án telt le, melynek folytán felperes követelése 2016. november 26. napján elévült. Felperes a felszámolás elrendelését négy évvel, követelésének elévülését három évvel követően indított eljárást a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt. Felperes követelése – annak elévülése okán – már nem volt végrehajtható a kereset előterjesztésének időpontjában, ekként felperes nem minősül hitelezőnek.

[25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, az alperes perköltségben marasztalását kérte. Az alperes fellebbezését jogilag és ténybelileg megalapozatlannak tartotta.

[26] Kifejtette, a Cstv. 2017. június 30. napjáig hatályos rendelkezése a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében ahhoz fűzött jogkövetkezményt, ha a vezető egyáltalán nem tett eleget az éves beszámoló közzétételének, de ezt a szabályt 2017. július 1. napjától a jogalkotó kibővítette. A jelen ügyben alkalmazandó Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt utalás, miszerint a gazdálkodó szervezet éves beszámolójának letétbe helyezése és közzététele a külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének megfelel-e vagy sem, a „külön jogszabály” alapján vizsgálendő.

Az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy az Sztv. hivatkozott 153. § (1) bekezdése alapján az adósnak a 2012-2014. évi mérlegét legkésőbb az adott üzleti év mérlegforduló napját követő ötödik hónap utolsó napjáig kellett volna letétbe helyezni, amelynek az alperes nem vitatottan nem tett eleget. Bizonyított tény, hogy az alperes határidőben nem tett eleget a kötelezettségének, mivel a 2013. évi beszámolót az Sztv. rendelkezéseivel ellentétben késedelmesen, 2014. december 17. napján tette közzé és helyezte letétbe.

Az éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó szabályokat jogszabály határozza meg, ezért a törvényszék csak azt állapíthatta meg helyesen, hogy az éves beszámoló letétbe helyezése és közzététele a jogszabályoknak – jelen esetben különösen az Sztv. rendelkezéseinek – nem felelt meg. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében írt jogkövetkezmény alkalmazása során a bíróságnak nincs mérlegelési jogköre, mivel a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése imperatív módon határozza meg a külön jogszabálynak nem megfelelő közzététel és letétbehelyezés jogkövetkezményeit, azaz a főszabálytól eltérő bizonyítási teher alakulását. A Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének alkalmazhatósága szempontjából a jogsértés súlya nem bírói mérlegelés tárgya.

Az alperesi érvelés szerint a bíróságnak figyelmen kívül kellett volna hagynia a késedelmes közzététel tényét, és azt kellett volna az ítéletben megállapítani, hogy a vezető a közzétételi és letétbe helyezési kötelezettségének a külön jogszabályoknak megfelelően eleget tett. Ilyen megállapításra a bíróságnak nincs lehetősége, mert az az Sztv. fent hivatkozott rendelkezéseibe ütközne és a tényekkel ellentétes lenne.

Vitatta azt az alperesi érvelést, mely szerint az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség nem megfelelő teljesítése a számviteli jogszabályoknak meg nem felelő beszámoló letétbe helyezését és közzétételét jelenti. Rámutatott, a Cstv. ilyen rendelkezést nem tartalmaz, a 33/A. § (5) bekezdése nem korlátozza az alkalmazási kört a számviteli jogszabályoknak nem megfelelő beszámoló közzétételére. Másrészt az éves beszámoló közzétételének és letétbe helyezésének határidejét a számviteli jogszabály határozza meg, ezért a késedelmesen közzétett éves beszámoló nem felelhet meg a számviteli jogszabályoknak. Harmadrészt az alperesi érvelésből az következne, hogy jogkövetkezmény nélkül marad az éves beszámoló késedelmes közzététele, a jogalkotó szándéka nyilvánvalóan nem irányult erre. A közzétételi és letétbe helyezési határidő az adójogszabályok érvényesítése mellett a többi hitelező érdekét is szolgálja, mert a közzétett beszámolókból ismerhetik meg a gazdasági társaság vagyoni helyzetét.

Hivatkozott a Kúria joggyakorlat-elemző csoportja által elfogadott összefoglaló vélemény 24. oldalán kifejtett álláspontra, mely szerint a vélelem fennáll akkor is, ha a vezető tisztségviselő az éves beszámoló közzétételi kötelezettségeinek csak részben tett eleget, illetve eleget tett, de késedelmesen. A vezető tisztségviselő a fenti magatartásokkal a hitelezők tájékozódási lehetőségét korlátozza. Késedelem esetén az utólagos letétbe helyezéssel nem mentesülhet a vélelem következményei alól, függetlenül a késedelem tartamától. A felperes álláspontja szerint a jogalkotó a korábbi Cstv. 33/A. § (3) bekezdés 2017. július 1. napjával történő módosításával ezt a jogalkalmazási kérdést eldöntötte azzal, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében nem csak a közzétételi kötelezettség elmulasztásához, hanem ahhoz is jogkövetkezményt fűzött, ha a vezető nem megfelelően, így például késedelmesen tette közzé a gazdálkodó szervezet éves beszámolóját.

Nem tartotta relevánsnak az alperes által hivatkozott eseti döntéseket, mert azok a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadási kötelezettség késedelmes teljesítésének jogkövetkezményeire vonatkoznak, nem pedig az éves beszámoló késedelmének következményeire. Lényeges különbségként emelte ki, hogy a Cstv. 31. § alkalmazása a már fizetésektelen, felszámolás alá került cégeknél, míg a közzétételi kötelezettség elmulasztása a működő cégek esetében merül fel.

Észrevételezte, hogy a beszámoló letétbe helyezése, közzététele az Igazságügyi Minisztérium által működtetett www.e-beszamolo.im.gov.hu oldalon is ellenőrizhető. A közzétett adatok szerint a 2012-es beszámoló 2013. június 21. napján, a 2014-es beszámoló pedig 2015. július 2. napján került közzétételre, azaz ezekben az években is késedelmes volt a közzététel, amelyet egyébként az alperes sem vitatott.

Rámutatott, az alperes arra hivatkozott, hogy a 2013. évi beszámolóban szereplő 7.261.000 forint tárgyi eszköz és a 149.061.000 forint készlet nem valós értéken került feltüntetésre. A beszámoló ezért nem felel meg a számviteli jogszabályoknak (Sztv. 4. § (2) bekezdés), mivel nem ad megbízható és valós képet az adós vagyonáról, ezért az alperesi állításra tekintettel szintén a 33/A. § (5) bekezdése alkalmazásának van helye. E körben utalt a Gfv.30.188/2020/4. számú döntésre, melyben a Kúria kifejtette, hogy a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása körében értékelendő az is, ha a vezető tisztségviselő tudottan valótlan adatokkal teszi közzé a beszámolót.

[27] Az alperesnek a bizonyítási teher vonatkozásában kifejtett álláspontját alaptalannak tartotta. Megjegyezte, az alperes nem jelölte meg, hogy az elsőfokú ítélet mely rendelkezését tartja jogszabálysértőnek, mely eljárásjogi és anyagi jogszabály alapján.

Az alperes érvelésével szemben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdéshez fűzött indoklásra hivatkozott, mely szerint ebben az esetben nem tényállási elem a vagyonsökkenés, illetve a vezető mulasztása és a vagyonsökkenés közötti okozati összefüggés, a felperesnek elegendő a vezetőt terhelő mulasztást bizonyítania.

Rámutatott, a módosító törvény indoklása mellett a Kúria a Gfv.30.465/2020/8. számú eseti döntésében is állást foglalt a bizonyítási teher tárgyában, kimondva, hogy „a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében nem a felperesnek kellett állítania és bizonyítania konkrét kifogásolható vezetői magatartásokat vagy mulasztásokat, hanem az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy mindent megtett a hitelezők érdekeinek figyelembevétele érdekében. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, e vonatkozásban az alperes csak nyilatkozatokat tett a per során, hogy a hitelezők érdekeit figyelembe vette, nem igazolta azonban állításait, ezért a bizonyítatlanság az ő terhére esik”.

A Kúria a Gfv.30.188/2020/4. számú ítéletében elvi éllel rögzítette a vezető tisztségviselőt terhelő bizonyítási teher tekintetében, hogy nem a felperesnek kell ilyen esetben a hitelezői igények kielégítésének elmaradását eredményező konkrét ügyvezetői magatartást állítani, vagy bizonyítani, hanem éppen ellenkezőleg, a beszámoló letétbe helyezési kötelezettséget elmulasztó vezetőnek kell bizonyítania, hogy a hitelezők érdekeit is figyelembe vette eljárása során.

A fentiekre tekintettel alaptalannak tartotta az alperes arra való hivatkozását, hogy a felperesnek konkrét tényállítást kellett volna tennie azon vezetői magatartásra, mellyel összefüggésben a cég vagyona csökkent, és a felperesnek kellett bizonyítani azt, hogy a hitelezők érdekeit figyelmen kívül hagyó vezetői magatartással összefüggésben következett be vagyonsökkenés.

[28] Az alperesnek a fellebbezésben előadott, a követelés elévülésére történt hivatkozása kapcsán kifejtette, ezt a hivatkozást a másodfokú bíróság nem veheti figyelembe a Pp. 373. § (2) bekezdés alapján. Mind jogilag, mind ténybelileg alaptalannak is tartotta az alperes fellebbezését e tekintetben is.

[29] Az ítéltábla rögzíti, hogy a fellebbezésében az alperes nem vitatta az elsőfokú ítéletnek sem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára, sem a vagyonsökkenés mértékére vonatkozó megállapításait, és azt sem, hogy – a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltaktól függetlenül – a felperes az adott ügyben bizonyította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulatában meghatározott, a vezető felelősségének megállapításához szükséges valamennyi konjunktív feltételt. Az alperes a fellebbezésében a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megfogalmazott feltétel fennálltát vitatta, a bizonyítási teher körében a 33/A. § (5) bekezdésében foglalt szabály eltérő értelmezését kérte, illetve a felperes követelésének elévülésére hivatkozott. Ezért az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésében

foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

[30] A fellebbezés nem alapos.

[31] A felülbírálattal érintett körben a törvényszék a Cstv. irányadó rendelkezéseinek helyes értelmezésével, a bizonyítékok okszerű értékelésével, helytállóan állapította meg a tényállást. Az ítéltábla egyetért a törvényszéknek a releváns tényállásból levont, az alperes felelősségének megállapítását eredményező jogkövetkeztetéseivel és azok indokolásával, melyet nem ismétel meg. Csupán a fellebbezési kérelemben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel egészíti ki, az alábbiak szerint.

[32] A fellebbezési érvelésre tekintettel a felülbírálat során először abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a 2013. évi mérlegnek a nem vitatott tényállás szerinti késedelmes közzététele megvalósítja-e a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt azt a feltételt, hogy a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

[33] Az ítéltábla kiemeli, hogy a Kúria a joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló véleményében – ahogyan erre a felperes helytállóan hivatkozott –, ebben a jogértelmezési kérdésben határozottan állást foglalt, sőt azt is kifejtette, hogy a vezető a beszámoló közzétételi késedelem esetén az utólagos letétbe helyezéssel sem mentesülhet a mulasztásának következményei alól, függetlenül a késedelem tartamától.

[34] Nem támasztották alá az alperesi érvelést a fellebbezésében hivatkozott 15.Gf.40.141/2021/6., Gf.30.181/2018/4. és Gf.30.375/2015/5. számú ítéletek, mert azokban az ügyekben a Cstv. 31. §-a szerinti iratátadási kötelezettség késedelmes teljesítését értékelték az ítéltáblák. Az adott ügyben azonban a felperes nem a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettség késedelmes teljesítésére hivatkozott, ezért az ítéltábla – a fent hivatkozott kúriai jogértelmezés mellett – ezért sem látott lehetőséget az alperesi érvelés szerinti analógia alkalmazására.

[35] Az ítéltábla ezért egyetértett a törvényszéknek azzal a következtetésével, hogy mivel az alperes a 2013. évi mérleget nem az Sztv. 153. §-a szerinti határidőben helyezte letétbe, azzal elkésett, ezért megvalósult a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének az a fordulata, hogy a vezető „nem megfelelően” tett eleget az éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének.

[36] Egyetértett azzal a felperesi érveléssel is, mely szerint nem vezethetett eredményre az az alperesi hivatkozás sem, hogy az általa aláírt 2013. évi beszámoló induló adatai között a 149.061.000 forint összegű készlet fiktív tétel volt, ez nem volt valós tétel. Ugyanis ez a körülmény szintén megalapozza a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megfogalmazott feltétel fennálltát. Ekként foglalt állást a Kúria is a felperes által hivatkozott Gfv.VII.30.188/2020/4. számú eseti döntésében, amikor kimondta, hogy a beszámoló letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása körében értékelendő az is, ha a vezető tisztségviselő tudottan valótlan adatokkal teszi közzé a beszámolót. Ezt hangsúlyozta a Győri Ítéltábla is a PJD2020. 6. számon közzétett döntésében, amikor kimondta, hogy mivel az alperes az adós ügyvezetőjeként maga adta elő, hogy a közzétett mérlegben szereplő adatok valótlanok, így alkalmatlanok arra, hogy azokból az adós vagyoni helyzetére vonatkozóan a hitelezők valós információhoz jussanak. Amennyiben az adós ügyvezetője maga nyilatkozik úgy, hogy az általa közzétett mérleg nem felel meg az Sztv. 15. § (3) bekezdése szerinti valódiság elvének, akkor a beszámoló közzétételével kapcsolatos kötelezettség formális teljesítése ellenére a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti, a bizonyítási teher megfordulását eredményező feltétel ez okból is fennáll.

[37] Alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes nem jelölt meg és nem bizonyított olyan konkrét vezetői magatartást, tevékenységet vagy mulasztást, amellyel okozati összefüggésben következett be a vagyonsökkenés. A Kúria számos eseti döntésében, így a felperes által hivatkozott Gfv.30.465/2020/8. és Gfv.30.188/2020/4. számú ítéletében is hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglalt feltétel fennállta esetén nem a felperesnek kellett állítania és bizonyítania konkrét kifogásolható vezetői magatartásokat vagy mulasztásokat, hanem az alperesnek kell bizonyítania, hogy mindent megtett a hitelezők érdekeinek figyelembevétele érdekében.

Hasonlóan foglalt állást a Kúria a Gfv.30.198/2021/4. számú végzésében is, amikor kifejtette: „Ha a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek fennállnak, a felperesnek nem kell konkrétan megjelölnie és bizonyítania a vezető tisztségviselő jogellenes magatartását, hanem a felelősség megállapításának elkerülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell igazolnia, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ugyan fennállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, de a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit figyelembe vette. Ez utóbbi körben tehát a vezetőnek be kell mutatnia a vezetői időszakában kifejtett tevékenységét. A bizonyítás sikertelenségének következményei e vonatkozásban a vezető tisztségviselőt terhelik”.

[38] Kiemeli az ítéltábla, hogy az alperes a fellebbezésében semmilyen módon nem támadta, nem kifogásolta a törvényszéknek azt a megállapítását, hogy – a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltaktól függetlenül – a felperes az adott ügyben ráadásul bizonyította is a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének első fordulataiban foglaltakat, a vezető felelősségének megállapításához szükséges valamennyi konjunktív feltételt. A törvényszék bizonyítottanak tekintette ugyanis, hogy az alperes az adós eszközállományával elszámolni nem tud, az adós társaságnál a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően vagyonsökkenést idézett elő, mely csökkenés megegyezik a 2013. évi mérleg eszközállományának csökkenésével, azaz annak 358.096.000 forintos értékével. A törvényszék a felperes elsődleges kereseti kérelmét ezért ez okból is alaposnak találta. Az alperes azonban a fellebbezésében nem azt vitatta, hogy a felperes sikerrel bizonyította a Cstv.

33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségi tényállás valamennyi elemének fennálltát, hanem azt fejtette ki, hogy álláspontja szerint hogyan kell értelmezni a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltakat, az mely tényállási elemek tekintetében fordítja meg a bizonyítási terhet. Tekintettel arra, hogy a felelősségi tényállás felperes által sikerrel történt bizonyításának megállapítását az alperes a fellebbezésében nem vitatta, ezért egyetértett az ítéltábla azzal, hogy az adott ügyben a felperes elsődleges kereseti kérelme ez okból is alaposnak bizonyult.

[39] Rámutat az ítéltábla, az alperes az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott az elévülésre és a felperes hitelezői minősége hiányára. A fellebbezésében előadott elévülési kifogása a Pp. 7. § (1) bekezdés 1. pontjában meghatározott anyagi jogi kifogás, s mint ilyen, a Pp. 7. § (1) bekezdés 4. pont a) alpontjában meghatározott ellenkérelem-változtatásnak minősül.

A Pp. 373. § (1) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során – a (2)-(5) bekezdésben foglalt kivételekkel – az ellenkérelmet megváltoztatni nem lehet. Ezért az ítéltábla – a 2022. szeptember 28-i tárgyaláson hozott 6-I. sorszámú végzésével – az elévülésre és a hitelezői minőség hiányára alapított ellenkérelem-változtatást elutasította, döntését a Pp. 373. § (1) bekezdésében foglaltak szerint ezúton indokolta.

[40] Mindezekre tekintettel a fellebbezésben felhozottak nem szolgáltak alapul a helytálló elsőfokú ítélet megváltoztatására. Az elsőfokú bíróság ítélete az alkalmazandó anyagi és eljárási jognak megfelel, a bizonyítékok értékelése nem volt okszerűtlen, a fellebbezésben foglaltak nem tették indokolttá eltérő jogi következtetés levonását.

[41] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helytálló indokai alapján a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával – a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítéssel – helybenhagyta.

[42] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, és köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költségét, melynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alkalmazásával, a felperes indítványával egyezően állapította meg.

Budapest, 2022. szeptember 28.